

Ο Θεός το Άγιον Πνεύμα.

του Αγίου Ιωάννου της Κροστάνδης[1].

«Και εγώ ερωτήσω τον Πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα» (Ιω. 14,16). Το Άγιον Πνεύμα ονομάζεται «Παράκλητος» (Ιω. 14, 26) συμφώνως προς την φύσιν Αυτού, η οποία είναι ειρήνη, χαρά και άπειρος μακαριοτής και ένεκα της ενεργείας Του επι των ψυχών των πιστών, τας οποίας ενισχύει ως μήτηρ εις τας αρετάς των, τας ταλαιπωρίας, τας θλίψεις και τας ασθενείας και εις τας μεγάλας πράξεις της πίστεως. Ονομάζεται δε Παράκλητος και προς αντίθεσιν προς το πονηρόν πνεύμα της απογοητεύσεως το οποίον συχνά προσβάλλει τας ψυχάς. Παν φαινόμενον έχει την αιτίαν του.

Τοιουτοτρόπως όταν κάμητε μίαν καλήν πράξιν αισθάνεσθε χαράν και ανακούφισιν εις τας ψυχάς σας. Διατί δε; Διότι το Άγιον Πνεύμα είναι εντός υμών είναι παντού και πληροί τα πάντα· είναι ο θησαυρός πάσης ευλογίας, ο οποίος μας παρηγορεί. Αν τουναντίον κάμησθε κακήν πράξιν, ή και όταν ακόμη δέν κάμησθε τοιαύτην και μόνον την σκεφθήσθε, αισθάνεσθε οδυνηράν απαγοήτευσιν εις την ψυχήν σου. Διατί δε; Διότι επέτρεψας το πονηρόν πνεύμα της απογοητεύσεως να σε καταλάβη. Π.χ. αρχίζεις να προσεύχεσαι και καταβάλλεσαι από την απογοήτευσιν, ενώ όταν ήρχιζες την προσευχήν σου δεν ησθάνεσο αυτήν· ή αρχίζεις την ανάγνωσιν βιβλίου πνευματικού περιεχομένου -λ.χ της Αγίας Γραφής- και καταβάλλεσαι από την απογοήτευσιν, την ραθυμίαν, την αμφιβολίαν, την απιστίαν και την δυσπιστίαν. Διατί; Διότι πειράζεσαι από τα πονηρά πνεύματα της απογοητεύσεως, της αμφιβολίας και της απιστίας, τα οποία χρησιμοποιούν

την πανουργίαν των εναντίον σου. Ἡ εἶσαι εἰς τον Ναόν καί παρακολουθεῖς την Θεῖαν Λειτουργίαν και αισθάνεσαι ανίαν, δυσανασχέτησιν ἡ απαγοήτευσις σε ἔχει καταλάβῃ. Και πάλιν διατί; Διότι τα πονηρά πνεύματα της ραθυμίας και αθυμίας χρησιμοποιούν την πανουργίαν των εναντίον σου. Ἡ πάλιν αρχίζεις την συγγραφὴν θρησκευτικοῦ βιβλίου –κηρύγματος λ.χ.- και αισθάνεσαι το σκότος και την ψυχρότητα εἰς την καρδίαν σου, ενώ το σῶμα σου καταβάλλεται ἀπὸ την ανικανότητα και αδυναμίαν. Διατί; Διότι οἱ ἀόρατοι εχθροὶ σε πολεμοῦν. Το Ἅγιον, λοιπόν, Πνεῦμα εἶναι ἀπολύτως χρήσιμον εἰς ὅλους μας δι' ὅλα μας τα καλά ἔργα. Εἶναι ἡ δύναμις, το φῶς, ἡ εἰρήνη και ἡ ανακούφισίς μας.

Ὅλαι αἱ ευλογίαι της ψυχῆς, ἴτοι πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ την πραγματικὴν ζωὴν, την εἰρήνην και την χαρὰν της ψυχῆς, ἔρχεται ἐκ του Θεοῦ! Γνωρίζω τούτο ἐκ πείρας. Ἡ καρδιά μου, μου το λέγει. Σὺ, Πανάγιον Πνεῦμα, εἶσαι ὁ θησαυρὸς ὅλων των ευλογιῶν!

Επὶ πολὺν καιρὸν δεν ἠδυνάμην σαφῶς να ἐννοήσω διατί εἶναι ἀπαραίτητον να ἐνισχύεται ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ το Πανάγιον Πνεῦμα. Τώρα ὁμως ὁ Πανοικτίρμων Κύριος μοι ἔδωσε να ἐννοήσω πόσον ἀπαραίτητον εἶναι τούτο. Ναι! εἶναι ἀπαραίτητον ἐκάστην στιγμὴν της ζωῆς μας, ὅπως εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἀναπνοή· εἶναι ἀπαραίτητον κατὰ την προσευχὴν μας και καθ' ὅλην την ζωὴν μας. Ἀν δεν ἐνισχύση την ψυχὴν μας, αὐτὴ ρέπει πρὸς κάθε ἀμαρτίαν και τον πνευματικὸν θάνατον ἐξασθενεῖ, χάνει κάθε δύναμιν ἔνεκα του κακοῦ, το ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς την καρδίαν και γίνεται ἀνίκανος πρὸς κάθε καλόν. Ἄνευ της ἐνισχύσεως του Ἁγίου Πνεύματος, αισθάνεται κανεὶς πως ἡ καρδιά υπονομεύεται ἀπὸ διάφορα κακά και εἶναι ἔτοιμη να βυθισθῇ εἰς ἐκάστην στιγμὴν εἰς την ἀβυσσον αὐτῶν. Πρέπει, λοιπόν, ἡ καρδιά μας να ἴσταται σταθερὰ ως ἐπὶ βράχου. Και ὁ βράχος αὐτός εἶναι το Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἐνισχύει τας δυνάμεις μας· και ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται, το Ἅγιον Πνεῦμα ἐνισχύει την καρδίαν του με την πίστιν και την ἐλπίδα ὅτι θα λάβῃ ἐκεῖνο δια το ὁποῖον προσεύχεται. Αὐτό πυρπολεῖ την ψυχὴν με ἀγαλλίασιν, καλὰς σκέψεις και ἐνισχύει τον νουν και την καρδίαν. Ἀν ὁ ἄνθρωπος πρόκειται να ἐκτελέσῃ ἔργον τι, Αὐτό τονώνει την ψυχὴν του με την πεποίθησιν της σπουδαιότητος και της ἀναγκαιότητος της ἐργασίας του και με ἀκατανίκητον ὑπομονὴν ἡ ὁποία καταβάλλει ὅλας τας δυσκολίας. Αὐτό ἐμπνέει εἰς τον ἄνθρωπον, εἰς τας σχέσεις του με ἀνθρώπους διαφόρου θέσεως και των δύο φύλων, σεβασμὸν πρὸς τους ὁμοίους του, οἱ ὁποῖοι ἐγέναν κατ' εἰκόνα Θεοῦ -οποιοιδήποτε και ἂν εἶναι- και ἐξηγοράσθησαν με το αἷμα του Χρι-

στού. Αυτό κάμνει τον άνθρωπον νά παραβλέπη την ακαταστασίαν που έχουν ενίοτε οι όμοιοι του εις την ενδυμασίαν των και την εξωτερικήν εμφάνισίν των, όπως και την αγροικίαν που χαρακτηρίζει ενίοτε τους λόγους και τους τρόπους των. Το Άγιον Πνεύμα ενώνει όλους ημάς με την αγάπην ως τέκνα του ιδίου επουρανίου Πατρός και εν τω Ιησού Χριστώ μας διδάσκει να προσευχώμεθα, «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς...».

Ο Παράκλητος, το Άγιον Πνεύμα, το οποίον πληροί το σύμπαν, περνά από όλες τας πιστάς, πράους, ταπεινάς, καλές και απλάς ανθρωπίνας ψυχάς και κατοικεί εις αυτάς και τας ζωογονεί και τας ενδυναμώνει. Γίνεται ένα πνεύμα με αυτάς και είναι δι' αυτάς το παν -φως, δύναμις, ειρήνη, χαρά, επιτυχία εις τας επιχειρήσεις των και πάν ό,τι καλόν «δια πάντων χωρούν πνευμάτων νοερών καθαρών λεπτοτάτων» (Σ. Σολ. 7,23). «Και γάρ εν ενί Πνεύματι ημείς πάντες εφωτίσθημεν». Όλοι οι ευσεβείς είναι πλήρεις Πνεύματος Θεού όπως ο σπόγγος είναι πλήρης ύδατος.

Το Άγιον Πνεύμα εκτελεί όλα τα θαύματα και τα θαυμάσια. Το ίδιον Πνεύμα δίδει εις άλλους μεν δύναμιν, εις άλλους δέ έργα δυνάμεως. Αρκεί νά ομιλήσετε με πίστιν και δεν έχετε ανάγκην να στενοχωρήσθε δια την εκπλήρωσιν των λόγων σας το Άγιον Πνεύμα θα φροντίση δι' αυτό

Όπως όταν συνομιλούμεν με άλλους, ο αήρ που είναι παντού και πληροί τα πάντα χρησιμεύει ως μέσον μεταξύ των λόγων του ενός και των λόγων του άλλου, οι δε λόγοι του ενός φθάνουν εις την ακοήν του άλλου δια του αέρος, θα ήτο δε αδύνατον να ομιλήση και να ακούση κανείς άνευ

του αέρος, τοιουτοτρόπως και εις τα πνευματικά το Άγιον Πνεύμα, το Όποιον είναι πανταχού παρόν και πληροί τα πάντα είναι τοιούτον μέσον προκειμένου να επικοινωνήσωμεν με τους ασωμάτους. Και όπως δεν ημπορούμεν καθ' ολοκληρίαν να εννοήσωμεν πώς δια του αέρος οι λόγοι μας ακούονται από άλλους που ευρίσκονται, ενίοτε, μακράν, γνωρίζομεν όμως ότι ακούονται· τοιουτοτρόπως δεν εννοούμεν μεν πως οι Άγγελοι και οι Άγιοι ακούουν, δια του Αγίου Πνεύματος, τους κλαυθμούς των καρδιών μας· γνωρίζομεν όμως ότι τους ακούουν. Και όπως εις την πρώτην περίπτωσιν είμεθα βέβαιοι ότι οι λόγοι μας ακούονται από τούς άλλους, από τας απαντήσεις που λαμβάνομεν, τοιουτοτρόπως και εις την δευτέραν περίπτωσιν έχομεν την ίδιαν βεβαιότητα από τας απαντήσεις που λαμβάνομεν. Εις την πρώτην περίπτωσιν βλέπομεν το πρόσωπον, με το όποιον συνομιλούμεν, με τους σωματικούς μας οφθαλμούς· εις την δευτέραν βλέπομεν και πάλιν το πρόσωπον με το όποιον συνομιλούμεν με τους πνευματικούς μας οφθαλμούς. Τόσον εις τον σωματικόν, όσον και εις τον πνευματικόν οφθαλμόν παρουσιάζεται μία εικών -πρόσωπον ορατόν ή πρόσωπον άόρατον, πνεύμα. Δια τα σωματικά όντα υπάρχει η απόστασις, δια το Άγιον Πνεύμα όμως όχι.

Ημπορούμεν και σκεπτόμεθα, διότι υπάρχει απεριόριστος Σοφία (Σκέψις), ακριβώς όπως ημπορούμεν και αναπνέομεν διότι υπάρχει απεριόριστος έκτασις αέρος. Δι' αυτόν τον λόγον αι φαιναί ιδέαι επι αντικειμένου τινός ονομάζονται εμπνεύσεις. Αι σκέψεις μας ρέουν διαρκώς χάριν εις την ύπαρξιν του απεριορίστου Πνεύματος της Σοφίας (Σκέψεως). Δι' αυτό ο Απόστολος λέγει: «Ουχ ότι ικανοί εσμέν αφ' εαυτών λογίσασθαί τι ως εξ εαυτών, αλλ' η ικανότης ημών εκ του Θεού» (Β' Κορ. 3,5). Δι' αυτό επίσης λέγει ο Σωτήρ: «Μη μεριμνήσητε πώς ή τί λαλήσετε· δοθήσεται γάρ υμίν εν εκείνη τη ώρα τί λαλήσετε» (Ματθ. 10,19). Όστε βλέπετε ότι η σκέψις και μάλιστα και αυτός ο λόγος (η έμπνευσις) έρχονται προς ημάς έξωθεν. Τούτο, βεβαίως, γίνεται όταν είμεθα εις κατάστασιν χάριτος και εις ανάγκην τινά. Αλλά και γενικώς εις την καθημερινήν ζωήν μας, όλαι αι φαιναί σκέψεις έρχονται από τον Φύλακά μας Άγγελον και από το Πνεύμα του Θεού. Ενώ τουναντίον αι ακάθαρτοι και σκοτειναί σκέψεις προέρχονται από την διεφθαρμένην μας φύσιν και από τον Πονηρόν, ο οποίος μας παραμονεύει πάντοτε. Πως λοιπόν οφείλει ο χριστιανός να πολιτεύεται; «Ο Θεός εστί ο ενεργών εν ημίν» (Φιλ. 2,13). Γενικώς δε βλέπομεν εις το σύμπαν το βασίλειον της σκέψεως· εις την κατασκευήν ολοκλήρου του ορατού κόσμου, ιδιαιτέρως δε της γης· εις την στροφήν

και την ζωήν της γήινης σφαίρας· εις την κατανομήν των στοιχείων -του φωτός, αέρος, ύδατος, γης, πυρός-, ενώ άλλα στοιχεία εδόθησαν εις τα ζώντα -τα πτηνά, τους ιχθύας, τα ερπετά, τα ζώα και τους ανθρώπους- και εκδηλώνονται εις την σοφίαν και την ευφυά αυτών κατασκευήν, τας ιδιότητας των, την φύσιν και τας συνήθειας των. Με ολίγας λέξεις παντού βλέπομεν το βασίλειον της σκέψεως, ακόμη και εις αυτόν τον άψυχον λίθον και την άμμον.

Όταν απαγγέλλης προσευχήν μακράν ενώπιον πολλών ανθρώπων, ο εχθρός προσπαθεί να ταραξή την καρδίαν σου και να σβήση τας λέξεις εις τα χείλη σου με την σκέψιν ότι οι άνθρωποι, ενώπιον των οποίων απαγγέλλεται η προσευχή, πολλές λέξεις αυτής δεν εννοούν και είναι ανωφελής καταδαπάνησις καιρού η απαγγελία τοιούτων προσευχών. Τούτο όμως είναι μωρία. Διότι δεν λαμβάνεται υπ' όψιν το Άγιον Πνεύμα, ο Διδάσκαλος ούτος πάσης αληθείας. Μήπως εις τοιαύτας περιπτώσεις τό Άγιον Πνεύμα μένει απαθές και δεν φωτίζει πάσαν ανθρωπίνην καρδίαν; Μήπως δε και συ δεν εδοκίμασες ποτέ την διαφώτισιν της καρδιάς σου υπό του Αγίου Πνεύματος; Κατ' αρχάς δεν ηννόεις και συ μερικάς λέξεις και φράσεις και έπειτα αιφνιδίως τό Άγιον Πνεύμα ήνοιξε τον νουν σου δια να ημπορής να εννοής τας εως τότε ακατανοήτους εκείνας λέξεις και φράσεις -και φώς τοιούτον λοιπόν αίφνης φωτίζει την καρδίαν σου. Έσο βέβαιος ότι το ίδιον συμβαίνει και εις τους άλλους. Αναγίνωσκε με σταθεράν ψυχήν χωρίς καμμίαν οχληράν υποψίαν. Σπείρε τον σπόρον και ο Θεός θα φροντίση δια την αύξησίν του.

Πόση διαφορά υπάρχει μεταξύ του καλού πνεύματος, του πνεύματος της ειρήνης, της γαλήνης, της χαράς, του φωτός, του ζωοπαρόχου πνεύματος· και του κακού πνεύματος, του πνεύματος της αμηχανίας, της πολυμεριμνησίας, της απογοητεύσεως, του σκότους, του πνεύματος το οποίον καταστρέφει την ψυχήν μου; Το πρώτον είναι το Πνεύμα του Θεού με το Οποίον ζώμεν, αναπνέομεν πνευματικώς, κινούμεθα, υπάρχομεν· το δεύτερον είναι το πονηρόν πνεύμα, ο Σατανάς. Εκείνος τα πάντα εποίησε δια τον Εαυτόν Του· και Εκείνος πρέπει να κατοική εντός μας, όχι δε ο πονηρός, αυτός ο φονεύς, ο κλέπτης, ο άρπαξ, ο απατεών. «Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν»· «και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αυτώ ποιήσομεν» (Ιω. 14,23). «Ουκ οίδατε ότι ναός Θεού εστε και το Πνεύμα του Θεού οικεί εν υμίν;» (Α' Κορ. 3,16).

Ο Θεός είναι απλούν και τελειότατον Όν, η καθαρωτάτη αγιότης· η καθαρωτάτη αγαθότης και αλήθεια· και δια να είμεθα ηνωμένοι μετά του

Θεού, δια να είμεθα εν πνεύμα μετ' Αυτού (διότι εξ Αυτού προερχόμεθα) οφείλομεν να αποκτήσωμεν, δια της χάριτος Αυτού, την τελειοτέραν απλότητα της αγαθότητος, αγιότητος και αγάπης. Όλοι οι άγιοι οι εν ουρανοίς εκαθαρίσθησαν δια του αίματος του Υιού του Θεού, δια του Αγίου Πνεύματος, και δεν έχουν ούτε σκιάν άμαρτίας εντός των. Εις τήν ζωήν αυτήν επάλαισαν και ενέκρωσαν την σάρκα των δια να καθαρίσουν τους εαυτούς των από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, «επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού» (Β' Κορ. 7,1), δια να είναι αιωνίως ηνωμένοι με το πανένδοξον Εκείνο Όν δια τούτο, επίσης, και η Εκκλησία υπάρχει επί της γης με όλους τους θεσμούς της, την ιεραρχίαν, τας ιεράς τελετάς, τα μυστήρια, τα έθιμα ομοίως δε η νηστεία ωρίσθη δια να καθαρίζει και αγιάζη τα τέκνα του Θεού και ενώνη αυτά με το παμμακάριστον Εκείνο Όν, το εν τη Αγία Τριάδι δοξαζόμενον, τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα.

Είθε το ζών ύδωρ του Αγίου Πνεύματος να πληρώση την καρδίαν μου και ποταμοί ύδατος ζώντος να ρεύσουν εκ της καρδίας μου προς δόξαν Θεού, και σωτηρίαν του λαού του Θεού.

Δόξα εις την Παναγίαν Τριάδα. Αμήν.

[1] Αγίου Ιωάννου Πρωθιερέως της Κροστάνδης, «Η εν Χριστώ Ζωή», εκδ. Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2003, σσ. 27-33.

Πηγή : <http://www.immorfou.org.cy/newsvarious-articles>.